

EVEN OP EN NEER NAAR Parijs

Op één dag naar Parijs en weer terug met de trein: het is simpel en zo leuk, ontdekte journalist Caroline Buijs. Geen gedoe met koffers en je zintuigen staan de hele dag op scherp.

APRIL IN PARIS

April in Paris
Chestnuts in blossom
Holiday tables under
the trees

April in Paris
This is a feeling
That no one can ever
reprise

I never knew the charm
of spring
I never met it face to
face
I never knew my heart
could sing
I never missed a warm
embrace

April in Paris
Chestnuts in blossom
Holiday tables under
the trees

April in Paris
This is a feeling
That no one can ever
reprise

I never knew the charm
of spring
I never met it face to
face
I never knew my heart
could sing
I never missed a warm
embrace

Till April in Paris
Whom can I run to
What have you done to
my heart?

Uit de musical *Walk a little faster*.
Muziek Vernon Duke, tekst Yip Harburg

Ik merk veel meer op: het is de bonus
van de eerste indruk, de frisse blik,
die de hele dag zijn werk doet

Het geluksgevoel overvalt me al als ik om half zes 's morgens zachtjes de voordeur achter me dichttrek en mijn fiets van het slot haal. De frisse voorjaarslucht, de donkere hemel waar voorzichtig een tint roze in tevoorschijn komt, de merels die me toe lijken te zingen terwijl ik naar het station fiets, door een stad die nog slaapt. Drie maanden eerder, op een druilerige dag, boekte ik een retourtje Parijs. Op één dag heen en weer, om me op iets te kunnen verheugen tijdens de lange, grijze winter. En het eerste voordeel van deze eendagsvakantie ervaar ik al meteen als ik in de Thalys stap. Voor mij geen gesleep met een zware koffer of te weinig bagageruimte: ik hoef enkel mijn schoudertas te dragen met daarin mijn e-reader, een plattegrond van Parijs (ouderwets kaartlezen vind ik fijner dan turen op een klein schermpje) en mijn zojuist gekochte ontbijt van kwark met fruit. Terwijl thuis mijn gezin langzaam ontwaakt en naar school of werk fietst, raast mijn trein al door het Noord-Franse landschap. Om 6.15 uur vertrok ik van Amsterdam Centraal, en om exact 9.35 uur rijdt mijn trein Gare du Nord binnen. Ik ben in Parijs! Zomaar, op een woensdag in april.

(BIJNA) ZONDER PLAN

Het plan was eigenlijk dat het een dag zonder plan zou worden. Ik zag mezelf al zitten op een bankje in Jardin du Luxembourg, of welk park in Parijs dan ook, om ter plekke te bedenken waar ik zin in zou hebben. En misschien zou de dag uit niet meer bestaan dan zittend op dat bankje om me heen kijken, de sfeer opsnuiven. Maar omdat het vandaag te koud is om buiten te zitten, maak ik toch een plan. Eerst naar Musée d'Orsay, waar de tentoonstelling *Le modèle noir – De Géricault à Matisse* net is geopend. Ik realiseer me dat alleen

al een prachtige tentoonstelling als deze een reden kan zijn om op één dag heen en weer te reizen. In de Thalys heb ik al uitgezocht welke metrolijnen ik vandaag nodig heb, waardoor ik als een heuse Parisienne de hele dag soepel met iedereen meebeweeg. Als ik tien minuten na aankomst op Gare du Nord in de metro zit richting museum, inclusief kraakvers croissantje, bedenk ik hoe heerlijk het is dat ik niet eerst naar een hotel hoef om mijn koffer te stallen. Vandaag geen misverstanden over waar ik de sleutel moet halen, zoals nogal eens gebeurt als ik via Airbnb boek, en geen teleurstelling over een hotelkamer die niet aan mijn verwachtingen voldoet. Het gaat in een soort flow – zonder oponthoud.

ALLES IS GOED

Een dag alleen in Parijs betekent ook dat ik kan doen waar ik zin in heb. Vandaag geen drie paar ogen die vragen: wanneer kom je nou, als ik op mijn gemak een kaart uitzoek in de museumwinkel. Ben ik in het dagelijks leven nogal een twijfelaar, vandaag heb ik daar eenvoudigweg geen tijd voor en zijn mijn keuzemogelijkheden geminimaliseerd. En dus loop ik vanuit Musée d'Orsay het eerste café op de hoek binnen voor een pot thee en een *tartelette aux fruits*. Anders had ik vast staan dubben: is het hier wel leuk genoeg? Zal ik niet toch nog even doorlopen totdat ik het 'perfecte' café tegenkom? Ik merk meteen hoe fijn dat is: gewoon genoeg nemen met wat op mijn pad komt. Tevreden met waar ik zit, bestudeer ik rustig de professioneel uitziende obers die zo veel aardiger zijn dan ik me van mijn laatste bezoek aan Parijs herinner. Ook geniet ik van het Frans dat om me heen wordt gesproken – ondanks dat ik er niets van versta: ik heb de taal al in de derde klas van de >

Het etui uit Parijs herinnert me eraan dat het doorbreken van de dagelijkse sleur niet heel ingewikkeld hoeft te zijn

OOK EEN DAGJE WEG?

Een Thalys-ticket Amsterdam-Parijs kun je vanaf vier maanden van tevoren boeken. Een enkeltje begint bij € 35 en de reis duurt drie uur en twintig minuten. Andere steden waar je één dag naartoe kunt, zijn bijvoorbeeld in Duitsland: Keulen (2.38 uur), Dortmund (2.48 uur), Hannover (4.17 uur), Düsseldorf (2.23 uur) en Frankfurt (3.46 uur). In België: Antwerpen (1.15 uur) en Brussel (2.06 uur). Al deze tijden zijn berekend vanaf Amsterdam. Nsinternational.nl

middelbare laten vallen met een vier op m'n rapport. "Ben je niet bang dat je je de hele dag gehaast zult voelen," vroeg een vriendin van tevoren, maar ik merk dat ik daar geen last van heb. Juist omdat ik maar een dag heb, weet ik dat ik niet veel kan doen. Na Musée D'Orsay en het café besluit ik naar de wijk Le Marais te lopen. Mocht ik nog tijd over hebben, dan staat Canal Saint-Martin op het programma. Maar als dat niet lukt, ook goed: dan bewaar ik dat voor een volgende keer.

VERWONDERING

Tijdens deze eendagsvakantie lijkt het wel of mijn zintuigen scherper staan afgesteld en ik veel meer opmerk dan op een gewone dag. Het heldere oranje van een bloem op een schilderij in het museum. De bloesembomen die al in bloei staan in Jardin du Luxembourg – net even eerder dan thuis. Het vergrijsde groen op het art-deco-bord bij de metro-ingang. De textuur van de camembert op mijn baguette, die ik tijdens de lunch eet. De warme luchtstroom in de gangen van de metro. De bitterzoete citroensmaak van mijn verse macaron. Het is de bonus van de eerste indruk, de frisse blik, die de hele dag zijn werk doet. Ik maak optimaal gebruik van dit 'eerste dag-effect', waarin alles wat anders is dan thuis nog zo opvalt. Verwondering, zou je het ook kunnen noemen. Sociaal psycholoog Ap Dijksterhuis schrijft er mooi over in zijn boek *Wie (niet) reist is gek*: 'Als kind verwonderen we ons voortdurend, maar naarmate we ouder worden komt deze meest bevoegen aller emoties vaak onder een steeds dikkere laag stof te liggen. Als je niet oppast wordt ze, net als het speciale serviesgoed van oma, nog hoogstens één of twee keer per jaar gebruikt. Dat is spijtig. Niet alleen is het heerlijk

om verwonderd te zijn, verwondering leidt ook tot psychologische groei. Het dwingt onze geest tot aanpassing, tot een herschikking van ons referentiekader. Verwondering houdt onze geest lenig, en schudt de kussens van ons brein op.'

GEEN GEREDEL

Als aandenken aan deze eendagsvakantie koop ik een etui van zachte stof in zo'n mooie kleuren-combinatie, dat ik er steeds maar naar blijf kijken. En omdat ik het nu dagelijks gebruik, herinnert-ie me er ook steeds aan dat het doorbreken van de dagelijkse sleur niet heel ingewikkeld hoeft te zijn. Een dag in mijn eentje naar een mooie stad, op een normale doordeweekse dag, dat is bijna altijd wel een keer in te passen. Natuurlijk: ik wil af en toe ook graag een lang weekend weg met man en/of kinderen, maar dat komt er minder snel van. Het is net even meer geregeld, kost net even meer geld. Deze eendags-vakantie vergt vooraf nauwelijks tijd – ik hoef niet te zoeken naar een hotel – maar de voorpret is minstens zo groot als bij een gewone vakantie. De dinsdag ervoor denk ik regelmatig: wauw, morgen loop ik door Parijs! En napret is er ook. De donderdag erna heb ik de hele dag een glimlach op mijn gezicht: gister liep ik nog door Parijs! Bovendien: het geld dat ik uitspaar met een overnachting, leg ik meteen apart voor een nieuw eendagsretourtje Parijs in het najaar.

CROISSANTS UIT PARIJS

Kan ik soms het gevoel hebben dat de laatste dag van een weekendje weg is verloren (koffer inpakken, uitchecken, waar laten we de bagage totdat de trein of het vliegtuig vertrekt), tijdens deze eendagsvakantie speelt dat allemaal niet. Of nou ja, pas een uur van tevoren, als ik te

vroeg klaarsta op Gare du Nord, bang om mijn trein te missen. Wanneer deze diezelfde avond om 22.44 uur Amsterdam Centraal weer binnenrijdt en ik 'Beste reizigers' hoor omroepen, denk ik een moment: hé wat leuk, een Fransman die accentloos Nederlands spreekt. Blijkbaar is mijn geest nog in Parijs. En als ik om één minuut voor elf mijn eigen voordeur weer opendoe, hangt iedereen nog op de bank om me te verwelkomen. Terwijl we mijn meegebrachte doosje macarons leegeten, vertel ik hoe leuk mijn dag was. Daarna duik ik – totaal gesloopt, dat wel – mijn bed weer in, om de volgende ochtend mijn kinderen te verrassen met (bijna) verse croissants uit Parijs. 'Je hebt je geest door het bieden van een nieuwe ervaring mentale rek- en strekoefeningen gegeven. En daardoor voelt hij of zij zich lekkerder,' aldus Dijksterhuis. *D'accord!* ●

Caroline Buijs is freelance journalist en managing editor van Flow-specials en -stationery. Ze maakt voor Flow verhalen over persoonlijke ontwikkeling, natuur en creativiteit en schrijft ook voor onder andere dagblad Trouw.

TEKST CAROLINE BUIJS FOTOGRAFIE ALICIA BOCK, ©HELEN RUSHBROOK/STOCKSY UNITED

